

ΟΠΟΙΑ ΤΙΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΜΠΟΝΩ (1)

ΚΕΦ. ΙΑ΄.

Ἀπέλευσις ἡμῶν εἰς Ἀγγλίαν. — Ἀρθούρου ἐπιμονή. — Διάπλους. — Ἐπιστροφή ἐν Παρισίοις. — Ἱστορία τοῦ μανσωλείου τοῦ σίρ Ἰακώβου — Ἐναγκαλιζομαι τὸν θεῖόν μου σίρ Ἰακώβου Κλίρτον.

— Καιρὸς εἶναι πλέον ν' ἀπέλθωμεν, εἶπε μὲ τῶν ἡμερῶν ὁ ταγματάρχης, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους γενναίωσαν καὶ ἐλευθερίως, συγκινηθεὶς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ταλαιπώρου Ἀρθούρου, τοῦ νυχθημερὸν ὄνειροπολοῦντος τὴν σύλληψιν τοῦ πρώην συνταξάρχου τοῦ καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κλαπέτων ὠρολογίων, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ μέλλον αἰσιώτερον τῷ ἐπρότερινε νὰ μᾶς συνοδεύσῃ εἰς Ἀγγλίαν.

— Ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρθούρος, θὰ ἦναι μεστὸς πικρίας ὁ βίος μου ἐνόσω θ' ἀναλογίζωμαι ὅτι ὁ φαυλόβιος συνταξάρχος μου, ἐνῶ με κατέστρεψεν, ἀπολαμβάνει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀτιμωρητῇ τοὺς καρπούς τοῦ κακουργήματός του. Ὁ κύβος ἀνερρίφθη πλέον, ἢ θὰ τὸν συλλάβω ἢ θ' ἀποθάνω ἀγωνιζόμενος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἀπέναντι τοιαύτης ἀκραδάντου ἀποφάσεως μάταια ἀπέβησαν αἱ παρακλήσεις τοῦ ταγματάρχου, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ ἐγκαταλίπωμεν τὸν φίλον μας εἰς τὴν σκληρὰν εἰμαρμένην του. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι ἡ σκληρότης αὕτη τῆς εἰμαρμένης πολὺ ἐπραύνη ὑπὸ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ σίρ Ἰακώβου, ἀποτίσαντος εἰκοσάκις ὑπὲρ τὴν ἀξίαν των τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὁδηγοῦ μας. Ἀποχαιροτήσαντες λοιπὸν τὴν Ἀμερικανικὴν παραλίαν ὠδεύσαμεν τὴν ὑγρὰν ὁδὸν τὴν ἐπὶ αἰῶνας ἀμετρήτους διαχωρίσαντες τὸν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ νέου κόσμου, καὶ πᾶσαν ἐπιμιξίαν μεταξὺ αὐτῶν ἐμποδίσασαν.

Ὅτω ὀχληρὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἡμῶν διάπλους, τόσω ὁ δεύτερος οὗτος ἐγένετο εὐχάριστος· ἡ θάλασσα ὠμοιάζε πρὸς καθρέπτην καὶ δὲν ἐσειέμεθα παρὰ ὑπὸ μόνῃς τῆς μηχανῆς τοῦ πλοίου. Ὁ δὲ σίρ Ἰακώβος καὶ περ ὁπωσὺν χωλαίων κατὰ τὴν ὑγίαν, ἔτρωγεν ὅμως, ἔπινεν, ὠμίλει

καὶ συναναστρέφετο ὡς οἱ ἄλλοι ἐπιβάται. Ἄπαξ ἢ δις μόνον, δροσερωτέρας ἐπελοῦσης τῆς αὔρας, εἶδον αὐτὸν κλίνοντα τὴν κεφαλὴν ἐξω τοῦ πλοίου πρὸς τὴν θάλασσαν με τρόπον μελαγχολικὸν καὶ πως ὑπόπτον. Ἡρώτησα αὐτὸν τί ἐπραττε καὶ μοι ἀπεκρίθη ὅτι θεώρει τὸν ἥρεμον κυματισμὸν τῆς θαλάσσης. Δὲν τῷ ἐπεςε λόγος περὶ ναυτίας, ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ ἀνέφερόν τι εἰς αὐτόν.

Ἐν τούτοις μετὰ δεκαήμερον ἀπὸ τοῦ Νεοβοράκου πλοῦν ἐφθάσαμεν εἰς τὰ ἀγγλικὰ παράλια. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατεπίγουσαι ὑποθέσεις καὶ μὴ ἐπιδεχόμεναι ἀναβολὴν ἀπήτουν τὴν ἐν Παρισίοις παρουσίαν τοῦ ταγματάρχου, ἀπεφασίσθη νὰ διατρίψωμεν ἐν δεκαπενθήμερον ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτεύουσῃ πρὶν μεταβῶμεν ὀριστικῶς εἰς Λονδίνον.

Ὁ σίρ Ἰακώβος ἀπαλλαγεὶς ὀλοτελῶς τῶν ζοφερῶν συλλογισμῶν του εἶδε πρῶτην φοράν τοὺς Παρισίους ὅποιοι πράγματι εἶναι, δηλαδή πόλις μεστὴ γοήτρων. Ἀφοῦ λοιπὸν συντόμως ἐτακτοποίησε τὰς ὑποθέσεις του, ἐπεθύμησε ν' ἀφιέρωσῃ τὸν ὑπολειπόμενον χρόνον εἰς διασκεδάσεις. Τότε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνεμνήσθη καὶ τῆς ἐν τῷ κοιμητηρίῳ Père-Lachaise οἰκοδομῆς του καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐκποιήσῃ εἰς ἄλλον τινα μάλλον αὐτοῦ πρόθυμον ἵνα ποιήσῃ χρῆσιν αὐτῆς.

Ἰδοὺ θέμα ἄξιον φιλοσοφικῆς μελέτης! Ὁ τάφος ἐκεῖνος, ὅστις μόλις πρό τινων μηνῶν ἦτο τὸ κέντρον τῶν ἀπαισιωτέρων κύτου διαλογισμῶν, καὶ τὸν ὅποιον ὠκοδόμησε μετ' ἀνυπομονησίας, ἵνα κρύψῃ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ θάνατον ἀνόσιον, βαθμηδὸν ἐντελῶς εἰς λήθην παραδοθεὶς, ἐγένετο κατόπιν κείμενον εὐθύμων ἀστεϊσμῶν ὅσας τὸν ἐνεθυμεῖτο ἐγέλα ἀπλῆτως καὶ τῷ ἐπῆλθε τέλος κατὰ νοῦν ἢ ἰδέα νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς λαχείον. — Τί λέγεις; μοι εἶπε, δὲν θὰ ἦναι εὐτυχῆς ἐκεῖνος εἰς ὅτινα τύχῃ δωρεὰν τάφος νεόδμητος καὶ ἐν τῷ ἅμα κατοικήσιμος; Εἶδον καὶ ἔπαθον ὥστε νὰ τὸν ἀποτρέψω τῆς ἰδέας τοῦ λαχείου, ἠναγκάσθη ὅμως ἀφ' ἑτέρου νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς Père-Lachaise ἵνα θαυμάσῃ καὶ τελευταῖον, κατὰ τὴν ἰδίαν του φράσιν τῆς πασχούσης αὐτοῦ φαντασίας τὸ μωρὸν ἀποκῆμα.

Φθάσαντας εἰς τὸ νεκροταφεῖον ὑπεδέξατο ἡμᾶς εἰς ἐκ τῶν νεκροθαπτῶν, ὁ ἐπιφορτισμένος ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ τάφου του. Ὁ νεκροθάπτης οὗτος δὲν ὠμοιάζε πρὸς τοὺς ἄλλους ὁμοτέχνους του, οὐδὲ κατὰ τὴν τραχύτητα τῶν ἡθῶν, οὐδὲ κατὰ τὴν σκυθρωπότητα καὶ τὴν βραχυλογίαν ἀπ' ἐναντίας ἐπεδεί-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 92.